

ŠKOLNÍ ČASOPIS

2021 / 2022

2. ČÍSLO
PROSINEC — LEDEN

OBSAH

1. Úvodník
2. Rozhovor
3. Němčinářské okénko
4. Literární okénko
5. Eko okénko
6. Ze života školy
 - Vyhodnocení Vánoční výzdoby
 - Vyhodnocení literární soutěže
 - Ukázky prací - Čarodějky z Boleslavi, Ptačí řád
6. Zábava
 - Recepty
 - Kvíz o zvířatech
 - Tři králové - tradice
 - Povídka o hasicím přístroji

ÚVODNÍK

Milí čtenáři, dostává se Vám do rukou druhé číslo našeho časopisu Dvojka ve školním roce 2021-2022. Uvnitř časopisu najdete, jak pravidelné rubriky jako je rozhovor, eko okénko, němčinářské okénko nebo recepty, tak příspěvky mimo tyto rubriky. Toto číslo je speciální v tom, že si v něm můžete přečíst vítězné práce literární soutěže, která proběhla na naší škole. Přejeme Vám všem příjemné chvíle ve společnosti našeho časopisu.

Za redakci Marie Tomsová

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU TROJANOVOU

Dobrý den paní učitelko, můžete nám říct něco o sobě?

Jmenuji se Šárka Trojanová, je mi 33 let, mám dvě malé děti a jsem vdaná.

Jak jste se dostala k práci učitelky? Baví Vás?

Studovala jsem Vysokou školu ekonomickou, při studiu se mi nabídla možnost lektorovat angličtinu a začalo mě to bavit. Tato práce mi dává smysl a v současné době mi vyhovuje kvůli dětem, kdy se o ně mám čas odpoledne starat.

Kam jste chodila na základní školu?

Narodila jsem se v Mladé Boleslavi a na základní školu jsem chodila k nám na Dvojku. Dokonce jsem zažila i pár učitelů, kteří tu stále učí.

Jaký byl Váš nejméně oblíbený předmět na základní škole?

Jednoznačně matematika. Bavila mě čeština, angličtina i němčina.

Změnilo se něco ve školní jídelně od doby, kdy jste k nám chodila jako zákyně?

Moc věcí se nezměnilo, jen záclony jsou nové.

Chutná Vám ve školní jídelně?

Já jsem hlavně ráda, že mi někdo uvaří....

Co jste dělala před nástupem do naší školy?

Žila jsem v Německu, kde jsem pracovala jako au pair a také pracovala ve Volkswagenu. Žila jsem také 5 let v Indii, kde pracoval můj manžel. V Indii se mi velmi líbilo, byla jsem tam spokojená a mám tam hodně kamarádů. Vyhovoval mi jejich neuspěchaný styl života i tamní klima. Během života v Indii se mi narodily dvě děti.

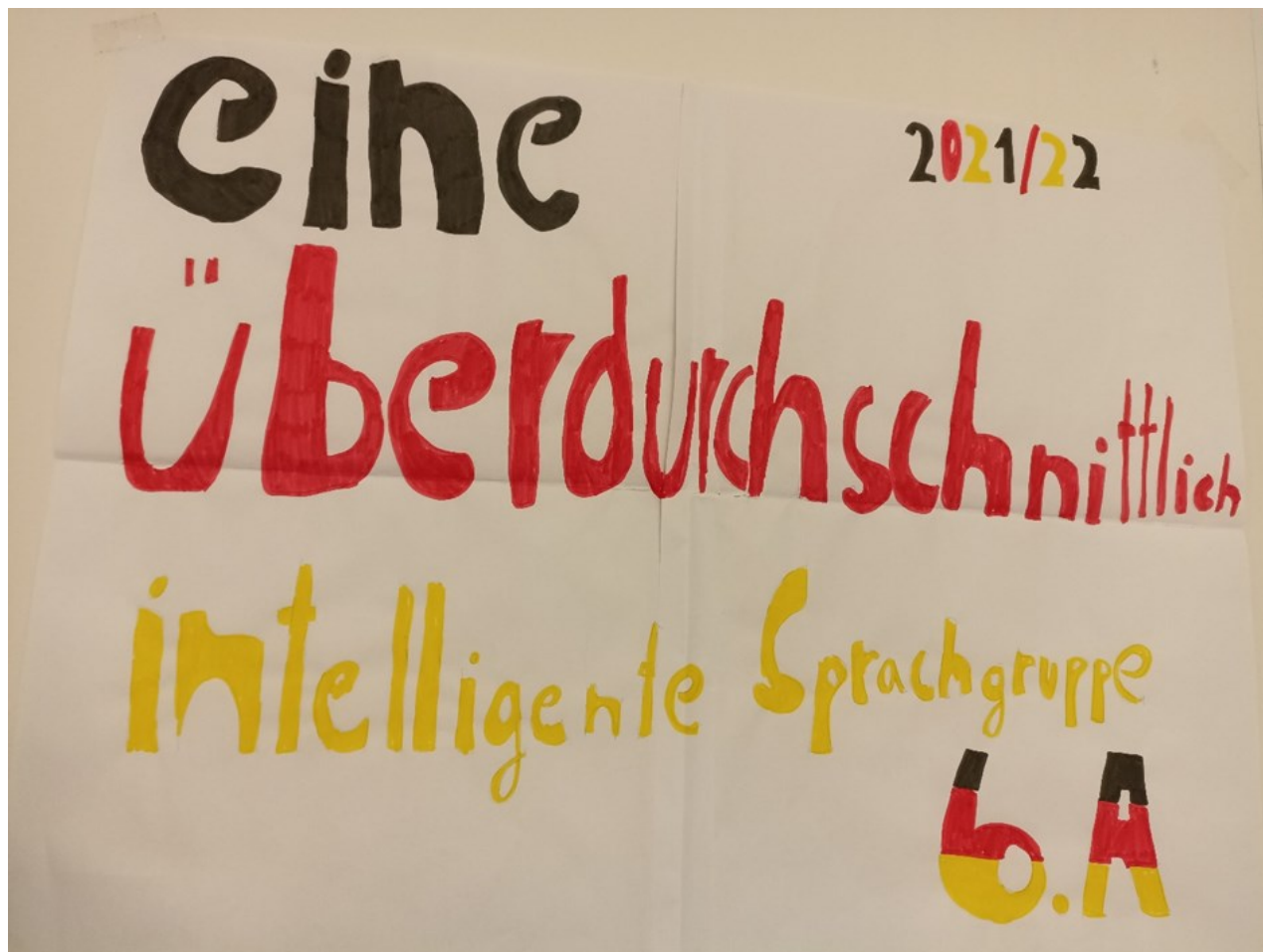
Jaké máte koníčky?

Mezi mé koníčky patří cestování, lyžování, snowboard, plavání a jóga.

Děkuji Vám za rozhovor a přeji, aby se Vám na naší škole líbilo.

NĚMČINÁŘSKÉ OKÉNKO

1. Co si o svých kvalitách v německém jazyce myslí třída 6.A?

Und was sagt die Deutschlehrerin dazu? ... EINFACH JA!

2. Němčina a angličtina - hledej chyby.

What is he doing? He is trinking a soda.

For Christmas we have Schnitzel end Kartoffelsalat.

On December, 24 we decorate Christmasbaum.

(Řešení vám poskytne vyučující německého jazyka, zdroj: vlastní práce žáků)

LITERÁRNÍ OKÉNKO

Temnější tvář magie

Victoria E. Schwabová

Děj se odehrává v jednom ale zároveň i v několika místech - Londýně. Problém je v tom, že jsou čtyři. Tato města kdysi představovala části navzájem si pomáhajících a prosperujících zemí plných magie. Všechno se změnilo, když obyvatelé jednoho z království už nemohli udržet magii pod kontrolou, a tak namísto toho, aby sami ovládali magii, magie si podřídila je. V této zemi nastal chaos a aby se zkáza nerozšiřovala dál, rozhodli se panovníci své země zapečetit. Tak z jednoho světa vznikly čtyři, jejichž středy jsou Londýny. Po této události se jedinými lidmi, kteří se mohli pohybovat mezi těmito dimenzemi, stali antari, kteří jsou velmi vzácným druhem mágů. Jedním z posledních antari je Kell, nacházející se ve službách koruny v Červeném Londýně. Jednou z mise v jiném Londýně přinese velice podivný předmět, který ho zaujal, i přestože přinášet věci z jiných světů je přísně zakázané. Následně pochopí, že učinil velkou chybu, protože to nebyla jen nějaká věc, ale prokletý artefakt původem z Černého Londýna, který by měl být zničen a po němž jdou velmi mocní a nebezpeční lidé...

EKO OKÉNKO

Dnes si dáme pár zajímavých faktů o třídění v České republice.

- Český systém zajišťovaný společností EKO-KOM dlouhodobě patří k nejlepším v Evropské unii z pohledu míry třídění i účasti obyvatel na třídění.
- $\frac{3}{4}$ lidí v ČR odpad třídí. Před 25 lety to byla jen jedna třetina. Máme tedy skvěle nakročeno.
- Každý z nás v roce 2020 průměrně vytřídil 66,8 kg odpadu, v roce 2021 to bylo 70 kg odpadu. Takže v roce 2022 to bude určitě zase o něco víc.
- V ČR je 600 tisíc barevných kontejnerů. Statisticky to z domácnosti ke každému z těchto kontejnerů máme v průměru jen 90 metrů - to je zhruba 130 kroků. Až půjdeš příště vynést tříděný odpad, zkus si ty kroky počítat.
- Různé zajímavosti a novinky najdeš na www.samosebou.cz nebo na Instagramu @samosebou_tridim. Určitě sleduj.

Novinky v Mladé Boleslavi

Také je důležité zmínit, že město Mladá Boleslav mění systém třídění a recyklace odpadu.

- Od čtvrťka 20. 1. 2022 je to tedy tak, že obyvatelům Mladé Boleslavi je umožněno třídit drobný kovový odpad do běžných kontejnerů a nemusí ho již nosit do sběrných dvorů.
- Černo-oranžové kontejnery, do kterých se doposud třídily nápojové kartony (tetrapaky) slouží právě od 20. 1. 2022 k odkládání drobného kovového odpadu - plechovky od potravin a nápojů, drobný kovový odpad, nádoby apod. Velké kovové předměty je potřeba i nadále odnášet do sběrného dvora.
- Veškeré nápojové obaly, tedy PET lahve (+ ostatní plasty) i nápojové kartony (tetrapaky) budou tříděny do společných kontejnerů žluté barvy.
- I v naší škole budou brzy papírové nádoby na tříděný odpad této nové změně přizpůsobeny.

Zapamatuj si!

ČERNO-ORANŽOVÉ KONTEJNERY = KOVY
ŽLUTÉ KONTEJNERY = PLASTY + TETRAPAKY

VYHODNOCENÍ VÁNOČNÍ SOUTĚŽE

Vánoce jsou pro mnohé z nás nejkrásnějším obdobím v roce. Těšíme se na závěje sněhu, stavíme sněhuláky a vůbec nás netrápí, že jsme promrzlí až na kost. Užíváme si pohled na třpytící se město a nasáváme tu správnou vánoční atmosféru. A právě tu správnou vánoční atmosféru jsme si navodili i v prostorách naší školy, kde 15. prosince proběhlo ve všech třídách hodnocení nejkrásnější výzdoby.

Aby hodnocení bylo spravedlivé, nehodnotil nikdo jiný než členové našeho školního parlamentu, čili předsedové tříd. Každý předseda mohl ohodnotit výzdobu až deseti body, nemohl však hodnotit svou třídu. Všichni vzali tento „úkol“ prestižně, protože každý předseda prošel každou třídu opravdu pečlivě a dobře zvážil, kolika body ji ohodnotí.

Většina tříd se do výzdoby pustila s velkým nasazením a nadšením a jejich práce se rozhodně vyplatila! Absolutním vítězem soutěže se stala třída 3.B paní učitelky Tomsové. Za druhý stupeň se nejlépe umístila třída 6.C paní učitelky Kovačikové, která v celkovém pořadí skončila na krásném 3. místě. Každý žák ze 3.B za vítězství obdržel knížku a další drobné dárky. Na celkové pořadí se můžete podívat níže. Gratulujeme vítězům k jejich umístění!

1. místo 3.B
2. místo 3.C
3. místo 6.C
4. místo 3.A
5. místo 9.A
6. místo 1.A
7. místo 6.B
8. místo 8.B
9. místo 2.B, 5.B
11. místo 7.A
12. místo 8.C
13. místo 2.A, 4.B
15. místo 1.B
16. místo 8.A
17. místo 7.B
18. místo 7.C
19. místo 5.A
20. místo 6.A
21. místo 4.A
22. místo 9.B

VYHODNOCENÍ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Jak jistě víte, na naší škole proběhla literární soutěž na téma Mladá Boleslav. Do soutěže se přihlásila řada žáků z prvního i druhého stupně. Po náročném vyhodnocování nyní zveřejňujeme umístění na prvních třech místech.

PRVNÍ STUPEŇ

1. Jan Bělohávek a Karolína Pospíšilová
2. Klára Neumanová
3. Julie Prokopová

DRUHÝ STUPEŇ

1. Johana Skrbková
2. Elen Zuková
3. Daniel Bulis, Nikola Bulisová a Natálie Hýbnerová

Jak již bylo zmíněno v úvodu, vyhodnocení rozhodně nebylo jednoduché. Do soutěže se zapojilo celkem 38 žákyň a žáků. Soutěžní práce byly velice zdařilé, některé na opravdu vysoké úrovni, a my přejeme mladým autorům spoustu inspirace do jejich budoucí tvorby. Každý účastník byl oceněn knihou a tři nejlepší z každého stupně ještě dalšími dárky navíc. Vítězné práce si můžete přečíst zde.

RECEPT — borůvkové muffiny

Ingredience:

2 hrnky polohrubé mouky
 $\frac{1}{2}$ prášku do pečiva
 $\frac{1}{2}$ hrnku oleje
1 hrnek borůvek
 $\frac{3}{4}$ hrnku mléka
 $\frac{3}{4}$ hrnku cukru
1 vejce

Postup:

Smíchejte mouku, cukr a prášek do pečiva, potom přidejte vejce, olej a mléko, zamíchejte a úplně nakonec přidejte borůvky (používám mražené) a znovu lehce promíchejte. Košíčky plňte do $\frac{3}{4}$ a dejte péct na 190 °C asi na 15-20 minut. Z výše zmíněného receptu mi vyšlo 24 kusů, ale záleží, jak velké košíčky máte a jak moc je budete plnit, já dávám vždy spíš méně

(Pokud nemáte borůvky, můžete použít rybíz, maliny, cokoli, co máte doma. Použít můžete i čokoládu)

CO VÍŠ O ZVÍŘATECH?

Zvířata jsou velmi oblíbená a zajímají mnoho lidí.

Dokážeš tento kvíz o zvířatech vyplnit celý bez chyby?

Zkus to! :-)

Čím se živí lemuři kata?

- A) zeleninou a ovocem
- B) hmyzem

Jak dlouho vydrží lachtan pod vodou?

- A) 15-20 min
- B) 30 min
- C) 5-10 min

Kdy jsou zornice kočky nejrozšířenější?

- A) ve tmě
- B) ve světle

Kolikrát slyší psi lépe okolní svět, než lidé?

- A) 5 až 6 krát
- B) 2 až 3 krát
- C) 9 až 10 krát

Který pták na světě má největší rozpětí křídel.

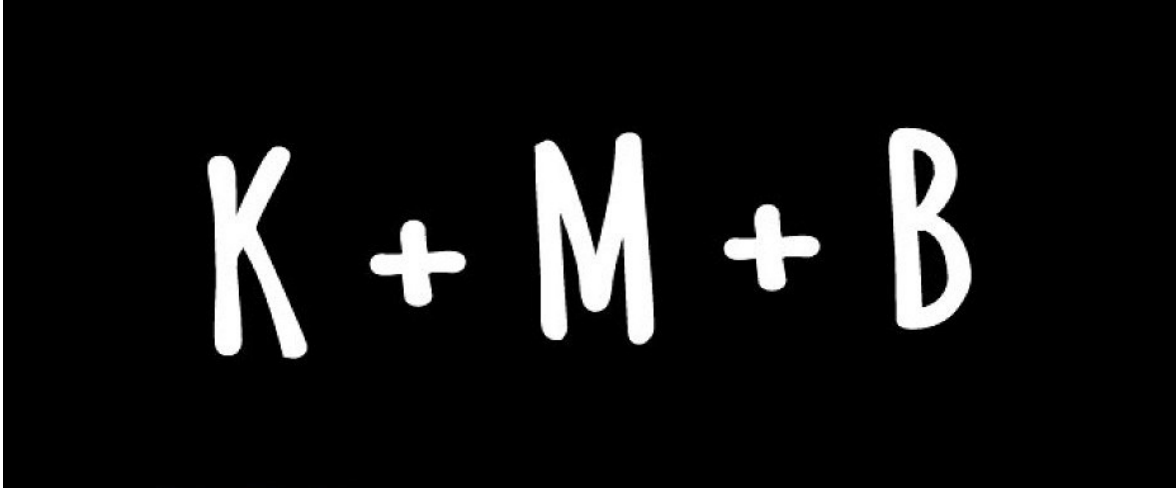
- A) kondor andský
- B) orel mořský
- C) albatros stěhovavý

TŘI KRÁLOVÉ

Svátek Tří králů je významný den, který se podle kalendáře slaví vždy 6. ledna. Všichni tento den znají jako den Tří králů, avšak ve skutečnosti se jednalo o tři mudrce, kteří se objevili v Betlémě krátce po narození Ježíše a jako dary mu přinesli Zlato, Myrhu a Kadidlo. V dnešní době postavy Tří králů obchází domy zejména na vesnicích. Tyto Tři pánové se zastaví u každého domu a těm, kteří krále nějakým způsobem obdarují, napíší posvěcenou křídou na rám u dveří známý nápis K+M+B (Kašpar, Melichar, Baltazar).

Většina lidí si myslí že K+M+B jsou první písmena jmen těchto králů, ale je to omyl KMB neboli latinské CMB ve skutečnosti znamená: (christus, mansionem, benedicat) - Kristus ať obydlí žehná po celý rok, i proto se za písmena píše letopočet. Mezi písmeny není plus, ale kříže na znamení svaté trojice (Otec, Syn a Duch svatý).

Protože je den Tří králů přesně 12. dnem Vánoc, dá se říct, že Vánoce v tento den končí, v mnohých rodinách se tedy právě 6. ledna odstrojují vánoční stromky a z domů mizí všechna světýlka a nejrůznější dekorace.

K + M + B

O HASICÍM PŘÍSTROJI

Byla jednou jedna továrna, ve které se vyráběly hasicí přístroje. Jedním z vyrobených hasicích přístrojů byl i Franta. Franta byl ale hodně tvrdohlavý a nechtěl pomáhat hasit při požárech. Proto se hasičská zbrojnice v Kladně rozhodla, že Frantu daruje Liberecké Nemocnici, kde snad přijde k rozumu. Hasiči zabalili Frantu do krabice a poslali ho poštou do Liberce, kde by měl ochraňovat před požárem pacienty a zaměstnance nemocnice.

Poslali jej se vzkazem :

„Vážení, dobrý den, posíláme Vám jeden tvrdohlavý hasicí přístroj, který u nás vůbec nechce hasit. Pevně doufáme, že u Vás na severu přijde k rozumu a bude Vám více k užitku, než na škodu. S přátelským pozdravem, Hasiči Kladno“.

Uplynulo pár dnů a Franta docestoval až do Liberce, i se vzkazem od kladenských hasičů.

Zaměstnanci nemocnice však nevěděli, kam Frantu umístit, aby dostal rozum a byl užitečný. Nakonec se rozhodli, že Frantu pověsí do čekárny na zeď hned vedle sněhového hasicího přístroje Bětky a práškového přístroje Amálky. Franta se nejdříve ostýchal, ale po chvíli nabral odvahu začal se chvástat:

„Ahoj, já jsem vodní hasicí přístroj. Právě jsem přijel z Paříže, kde jsem byl umístěný na sloupu Eifelovy věže, kdyby tam náhodou vznikl požár. Jednoho dne se stalo, že celou Eifelovu věž zahálil dým. Hasiči běželi k věži, jenže kolem mě proběhli bez povšimnutí. Vyskočil jsem tedy ze stojanu sám a běžel za nimi, abych mohl začít hasit. Samozřejmě to všechno dopadlo dobře jen díky mně, Eifelova věž stále stojí. Tak jsem zachránil Paříž. A co vy? Udělali jste nějaký hrdinský čin nebo jste jen obyčejné hasicí přístroje?“ čechral si ulhaně pírka Franta. Myslel si o sobě, že je nejlepší, přitom ani hasit neuměl.

Bětka byla komunikativnější než Amálka a tak spustila: „My zatím čekáme na pravou chvíli, kdy budeme opravdu potřeba.“ Franta se na ně udiveně podíval a řekl: „Opravdu? Vy tu jste vlastně k ničemu! To mi je vás opravdu líto.“

Amálce a Bětce se nelíbilo, jak se k nim Franta chová, nechtěly ho ale dráždit. A tak bylo ticho. I Franta si začal uvědomovat, že byl na Bětku a Amálku zlý a taky, jak se před nimi předváděl. Trochu ho to mrzelo, ale řekl si: „Oni stejně nezjistí, že jsem jim lhal o záchraně Paříže, byť jsem ještě nikdy vlastně nehasil.“

Bylo mu trochu těžko z toho, co Amálce a Bětce řekl. Cítil se navíc nechtěný a neoblíbený. Když tu najednou zazvonil alarm a z rozhlasu se ozvalo: „Na JIP hoří, přineste všechny hasicí přístroje! Opakuji! Na JIP hoří, přineste všechny hasicí přístroje! Hasiči už jsou na cestě“. Franta se začal bát, vždyť ještě nikdy nehasil, neumí to!

„Co budu dělat?“ říkal si Franta potichu. Zaslechla to i Bětka s Amálkou: „Copak ty jsi ještě nikdy nehasil? Tak proč nám tady vykládáš, že jsme k ničemu?“

Franta ani nestihl odpovědět a už ho čapla vrchní sestra a nesla ho k požáru. Franta byl strachy bez sebe a nevypustil ani kapku hasicí tekutiny. Zato Amálka a Bětka společně uhasily požár než bys řekl popel. Vyjevený Franta na ně beze slova jen koukal. Bětka s Amálkou k němu přišly a zeptaly se: „Pořád jsme podle tebe na nic?“

Franta se oběma omluvil za své chování a vzpomněl si na staré známé přísloví:

PÝCHA PŘEDCHÁZÍ PÁD

Řekl si, že se už nikdy nebude chovat povýšeně a nebude ostatním lhát.

Ukázky z literární soutěže

Čarodějky z Boleslavi

Poslední školní zvonění. Kája a Jana s radostí vyběhly ze třídy a utíkaly chodbou ven! „Hurá!“ zvolala Jana, protože měly na vysvědčení samé jedničky. Vyběhly ze školy a běžely na autobusovou zastávku. Když dojedou domů, půjdou na hřiště. „Pojď Kájo, budeme si hrát na schovku.“ „11, 12, 13,...“ počítá Kája. „Pomóóóoc!“ volá Jana odněkud zespoda. Kája běží na místo, odkud se ozývá křik, aby pomohla své kamarádce. Ani se nenadá a už leží v díře. „Jano, jsi tu někde?“ hledá Kája svoji kamarádku. „Jó, jsem tady, ale vůbec nic nevidím.“ řekla smutně Jana.

„Támhle vidím světlo. Mohl by to být východ!“ ukázala radostně Kája. Tak se tím směrem vydaly. Ale když k světlu dorazily, nenašly východ, ale nějakou knihu. „Lexikon Kouzel,“ četla Jana těžce čitelný nápis. „Vypadá staře.“ poznamenala Kája. „Tak si něco přečteme, ne?“ zeptala se Jana. „Proč ne, aspoň se zabavíme.“ souhlasila Kája. A v knize se dozvěděly spoustu zajímavých věcí. Dozvěděly se o tom, že kouzla nejsou výmysly, ale skutečnost.

Psalo se tam také o významných kouzelnických válkách 18. až 20. století. Na další stránce bylo napsáno: *Kdo tuto knihu vlastní, získává sílu prastaré kouzelnické magie.* „Co?!” řekla překvapeně Kája. „To je boží!“ zakřičela Jana. „Chápeš Kájo, že s touhle knížkou dokážeme fantastické věci?“ zeptala se Jana překvapené Káji. „To se mi nějak nezdá, měly bychom to raději vyzkoušet samy.“ „Tak jo.“ vyhrkne nedočkavostí Jana. Tak začaly listovat knihou a jako první našly kouzlo levitace. „Et tutelas bel evanescent!“ pronesla Jana zaříkávadlo. A najednou se Kája začala vznášet. „Kájo, já nevěděla že to vážně funguje!“ lekla se Jana. „Hlavně mě dostaň dolů!“ křikla Kája shora. Jana začala horlivě listovat knihou, aby našla protikouzlo. V knize stálo: *K odčarování jakéhokoliv kouzla stačí soustředěně vyřknout tato dvě slova: Ridikulum portam.* Jana se zasoustředila a řekla: „Ridikulum portam!“ A ono to fungovalo! Kája se pomaličku snesla a stoupla si na zem. „Uf, já se bála, že tu budu trčet navždy.“ ulevilo se Káje. Jana zajásala: „Jupí! Ted' to zkus ty!“ navrhla Káje. „Dobrá, ale nevím, jestli se mi to podaří.“

„Et tutelas bel evanescent!“ řekla Kája a zněla trošku nejistě. Nic se nestalo. „Et tutelas bel evanescent,“ řekla ještě jednou Kája. Zase nic. Kája se ale nevzdávala. Zkusila to ještě pětkrát v klidu a pak to už nevydržela a zakřičela: „ET TUTELAS BEL EVANESCENT!“ A Jana vzlétla vzhůru tak rychle, že se bouchla do hlavy o strop. „Au!“ vyjekla Jana a uraženě se na Káju podívala. „Promiň, já jsem jen chtěla taky umět čarovat.“ Podívala se na ni vyděšeně a zároveň omluvně Kája. „To nic, já se stejně jenom lekla.“ Když Janu konečně dostala Kája na zem, zase začaly horlivě listovat tou starou knihou. Objevily dvě velmi zajímavá kouzla. Cresendo a Decresendo. „Co to asi je?“ Zajímala se Jana. „Ty hlupáčku, Cresendo a Decresendo znamená zesilovat a zeslabovat, kdybys o hodině hudební výchovy poslouchala paní učitelku, tak bys to věděla.“ pyšnila se Kája. „Aha, no tak to vyzkoušíme, ne? Třeba na tom pavoukovi, který támhle leze.“ ukázala dychtivě Jana. „Počkej! Já mám z pavouků strach!“ Ale Jana ji už neslyšela.

„Crescendo!“ řekla Jana a pavouk se doopravdy zvětšil. „Aaaaaaaaaaaaa, pavouk!“ ječela Kája a rychle utíkala pryč. Jana běžela hned za ní. Když doběhly k té díře, kterou se propadly. „Decrescendo!“ povedlo se Káje zaklínadlo a pavouk se zmenšil. Společnými silami se dostaly nahoru a šly se projít po Mladé Boleslavi. Sedly si na lavičku na autobusové zastávce Komenského náměstí a dál četly. Za pár týdnů už se naučily základní kouzla a ty tři zbývající nechaly na později. „To je super Jano, jsou z nás opravdové čarodějky!“ Ale najednou přiletěl velký oblak dýmu a nesl je někam k Mladoboleslavskému hradu. „Pomoc! Nemáme nějaké kouzlo na zrušení jiného kouzla?“ ptala se zoufale Jana. „No jasně!“ plácla se do hlavy Kája, „Máme přece Ridikulum portam! Ale nic se nestalo. „Počkej, to přece není možné!“ řekla překvapeně Kája. „Počkej, v té knize je pod tím kouzlem ještě malý nápis. *Rušící kouzlo Ridikulum portam lze použít jen na svá vlastní kouzla.*“ četla Jana a zněla čím dál vyděšeněji. Než stihly ještě něco vymyslet, oblak vletěl do Mladoboleslavského hradu. „Tak jsem se dočkal,“ ozval se dosud neznámý hlas.

„Zdravím vás, Jano a Kája z Mladé Boleslavi.“ dodal k tomu. A v tu chvíli se oblak rozplynul a viděly majiteli toho hlasu do tváře. Byl to starý muž bílého vousu po pás a obě si říkaly, že ho už někde viděly. „Ano, jistě si říkáte, že mě znáte, že?“ pokračoval, když si všiml jejich zamyšlených pohledů. „A jsem to právě já, váš školník Novák.“ „To je pěkný nesmysl!“ řekla odvážně Jana, ale hned poté ji odvaha opustila. „N-n-náš pa-pan školník je h-h-hodný a vy jste-te-te nás u-unesl a...“ chtěla pokračovat Jana, ale pan Novák ji přerušil. „Možná jsem ve škole hodný, ale vy mi nedáváte jinou možnost!“ vyštěkl na ně, až sebou cukly. „Protože vy jste musely najít tu stupidní knihu! Proto jsem ji do té díry schoval, aby ji už nikdy nikdo nenašel a aby nevznikali další kouzelníci!“ řval na celý sál, až se obě bály tak, jako nikdy. „To s námi jako chcete bojovat?“ našla odvahu Kája. „A to si myslíte, že nás sám porazíte?“ dodala Jana. „To teda myslím. Vy jste se snad za tak krátkou dobu naučily všechna kouzla z knihy? Jestli ano, tak máte vyhráno a já se rovnou vzdám.“ řekl klidně. „No tak to vás asi zklam, ale ta kouzla máme v malíku.“

„Obávám se, že ne. Jano, zapomněly jsme na ta tři poslední.“ špitla Kája. „No dobře, tak všechny kromě těch posledních tří. No a co, vždyť umíme ta jiná, nezapomněla jsi?“ řekla nafoukaně. „Nerad vás ruším, ale máme před sebou boj.“ řekl zlověstně. Boj začal. „Rebulto!“ začala Jana a starý muž odlétl na druhou stranu sálu. „Počkej, musíme na to chytře!“ Zastavila ji Kája, když se nadechovala na další kouzlo. „Bluser sulanuk alaham silule.“ řekl muž a než se stihly vzpamatovat, už se měnily v nemluvnata. „Riskanum sulisterna,“ řekly naráz dívky. A jak tak bojovali, začalo se stmívat. Kája sledovala, že jejich pan školník se tváří čím dál tím unaveněji a ustaraněji. „Stop!“ řekla Kája. „Boj nikam nevede! Proč nám vlastně chcete zabránit v kouzlení?“ Jana a pan školník Novák se na ni udiveně zahleděli. „No víte, když v Mladé Boleslavi byli kouzelníci a čarodějky, panoval zde věčný boj a bylo těžké to utajit před lidmi, a tak jsem si myslel, že to tak bude lepší.“ řekl vyčerpaně. „Ale kvůli tomu došlo k další bitvě, při které jsme málem zničili Mladoboleslavský hrad.“ trvala na svém Jana. „Co kdybychom se dohodli, že tohle tajemství budeme chránit dohromady?“ nabídla nadšeně Kája. Domluvili se a společně to tajemství udrželi.

PTAČÍ ŘÁD: Akce vezmi a uteč

Vycházím schody mezi budovami, které vypadají na spadnutí. Všude je cítit puch kanalizace. Ohrnu nad tím nos.

Slunce už dávno zapadlo. Začíná mrznout. Přitisknu si kabát blíže k tělu. Zachvějí se mi mé popraskané rty. Mnu si ruce, abych se aspoň trochu zahřála. Podívám se na hodinky na zápěstí a vykulím oči. Už jsem tam dávno měla být. Popoběhnu si. Všude je hrobové ticho. Všichni jsou zalezlí doma. Kolem je slyšet jen, jak fouká vánek a jak mi podpatky klapají o dlážděné schody. Slabý vánek si mi pohrává s prameny vlasů, které vypadly z polorozpadlého copánku.

Vyběhnu rychle schody do Železné ulice. Doběhnu na první pohled k nenápadné budově napravo a projdu podchodem. Clark už stojí u dveří a při pohledu nasadí ten jeho typický arogantní úšklebek. Jako by tím úšklebkem říkal: „Už zase pozdě, Swanová.“ Nejradši bych mu za to dala políček. Doběhnu ke dveřím, u kterých stojí, a nezapomenu se na něj ironicky usmát. Přidrží mi „gentlemansky“ dveře a vklouzneme společně dovnitř. Oslní nás světlo svícnu. Zaplaví nás teplo a vůně dřeva. Sundám si kabát a pověším ho na věšák vedle kabátů a bund ostatních.

Projdeme úzkou chodbou k velkým dřevěným dveřím, od kterých se ozývají tlumené hlasy. Čím blíže jsme dveřím, tím více je slyšíme.

„Ne, ne, takhle rozhodně ne. Všechny by nás to prozradilo!“ slyším, jak říká profesor Beck. Vezmu za kliku a se zavržením otevřu dveře. Všechn zrak dopadne na mě a Clarka ve dveřích. Nasadím svůj omluvný úsměv a jdu si sednout na moje místo u stolu. Profesor Beck je opřený o stůl a vypadá rozrušeně.

„Zase jdeš pozdě, Swanová,“ řekne místo pozdravu Joy. Omluvně pokrčím rameny. Clark se posadí na své místo, a tím se uzavře kruh u stolu Ptačího řádu. Ptačí řád. Jak bych ho popsala pár slovy? Samozřejmě, že to je charitativní církevní řád, kde všichni členové jdou do pekla-nebe.

„A jak už jsem říkal, než mě někdo vyrušil,“ podívá se profesor mým směrem, „bude to nelehká akce, vážení. Musí se to udělat rychle a nenápadně. Je to pro Řád důležitá akce, takže musí být samozřejmě úspěšná. Ne jako minule, že Lily?“ Místností se prožene hlasitý smích společně s mým. Lily jen převrátí oči v sloup.

„No ty se moc nesměj, Swanová. Bylas tam přece se mnou.“ Místností se prožene další vlna smíchu. Mně z tváře zmizí úšklebek a nahradí ho červená barva.

„Ehm,“ odkašle si profesor Beck, „a o co přesně půjde, Ptáčátka? Potřebuju si vypůjčit jeden takový obrázek.“

„A autor obrazu?“ skočí mu do řeči Clark. Jako by mu v očích zářil velký nápis „VÝZVA“.

„Ale takový bezvýznamný malíř. Zrzavý.“ Vykulím nad tím oči a Steve uznale zapíská.

„Tak mládeži, kdo se hlásí?“ ušklibne se profesor. Přihlásí se Moon, Joy, Clark, Steve i Mary. Profesor se kouká kolem stolu a pohled mu spočine na Clarkovi. Odfrknu si. To Clarkovi zvýší ego natolik, že s ním bude k nevydržení.

„Tak co třeba ty, Swanová. Napravíš si reputaci.“ Trhnu hlavou a překvapeně zamrkmám. Lily vypadá dotčeně a Clark se zachmuří.

„Ale profesore-“ řeknu rozpačitě.

„Swanová, já v tebe věřím.“ Clark si odfrkne.

„Ty Clarku, neohrnuj nos. Ty jdeš s ní.“ Ale ne. Jeho ne. Clark na mě hodí pohled ala „Hlavně mi to nepokaz“. Jako kdyby to byla jeho akce.

„Nezklam mě, Swanová,“ řekne na závěr profesor a pověsí na zed' schéma budovy galerie.

„Tak jdeme na to,“ poví si spíš pro sebe profesor Beck. Opřu se lokty o stůl a nakloním se blíž. Profesor vezme ukazovátko.

„U hlavního a zadního vstupu do galerie je ostraha. Je tedy jen jediný způsob, jak se nepozorovatelně dostat dovnitř.“ Ukazovátkem zabodne do vchodu do kuchyně.

„Projdete kuchyní a půjdete zadní chodbou přímo do galerie. V sále galerie se bude konat večírek „Pracháčů“. Bude tam tedy hodně lidí a budou si prohlížet obrazy. Budete muset odvést pozornost. Kdo se toho ujme? Mary? Joy? Dobře.“ Popojde blíž k schématu.

„V galerii je hned několik kamer, ale o ty se postará náš genius Steve.“ Steve se na mě široce zazubí.

„Vždyť si někdo všimne, že ten obraz chybí,“ ozvu se.

„Dobrý postřeh, Swanová. Máme tady přesnou kopii, kterou s pravým obrazem jen nepozorovatelně vyměníte. Nic, co byste nezvládli, Ptáčátka.“

Druhého dne v 15:00

Utáhnu si cop a nandám si kožené rukavice. Vyjdu z mého „hnízdečka“ a narazím na Clarka, jak se opírá o stěnu hned u mých dveří.

„Dala sis na čas, Swanová. Chceš pak snad zůstat na tom večírku?“ Zase má ten jeho úšklebek.

„Sklapni, Clarku,“ odbyju ho. Seběhneme schody a vyjdeme z budovy, před kterou na nás čeká, v černém BMW, Joy s Mary a Stevem.

„Neměli jsme náhodou být nenápadní?“ kývnu směrem k autu, které se celé leskne.

„Na tom večírku budou samí pracháči, zapomělas? Kdybychom tam přijeli moji starou toyotou, tak to bychom byli teprve nápadní, Swanová,“ ušklíbne se na mě Joy. Otevřu dveře a sednu si vedle Steva, který má na klíně počítač a tlučí do něj jako o závod.

„Co děláš, Genie?“ zeptám se zvědavě. Nakloním se a nahlédnu mu přes rameno.

„Napájím se na jejich směšný kamerový systém,“ odpoví mi, aniž by vzlédl od obrazovky. Zakrouťím nad ním nevěřícně hlavou. Steve je náš počítačový génius, hacker. Je nejlepším z nejlepších a v Řádě je z nás nejmladší.

Joy nastartuje a dupne silně na plyn. Auto se rychle rozjede. Vjedeme na dálnici a jedeme plnou rychlostí, dokud neuvidíme ceduli „Mladá Boleslav“. Přejedeme do pravého pruhu a sjedeme z dálnice.

„Tady,“ podá mi Mary ze sedadla spolujezdce mini sluchátka. Jedny hodím Clarkovi. Až teď si všimnu oblečení, které mají Joy a Mary na sobě.

„Co to má bejt?“ vykulím oči a ani se nesnažím schovat můj posměšný úšklebek. Joy na mě pohlédne skrz zrcátko.

„Jak jinak bychom odvedli pozornost?“ odpoví mi s uličnickým úsměvem a uhladí si lem odhalujících šatů.

„Na tom večírku budou jen pánové, takže odvedení pozornosti máme v kapse,“ dodá Mary a mrkne na mě.

„Ach málem bych zapomněla,“ řekne si Mary pod vousy a podá mi dva balíčky s mým a Clarkovým jménem. Otevřu svůj a vytáhnu zástěru do kuchyně.

„To posílá profesor Beck. Prý aby se někdo v kuchyni neptal, co tam děláte,“ upřesní Mary dřív, než se stihnu zeptat.

Projíždíme ulicemi, dokud nedojedeme k budově galerie. Před galerií se už sjíždějí vysoce postavení pánové s drahými auty a smokinky. Joy objedná budovu a zastaví nás před vchodem do kuchyně.

„Hodně štěstí, Swanová,“ kývne na mě Steve. Vystoupíme s Clarkem z auta a nandáme si zástěry a sluchátka.

„Tak jo, Swanová. Abychom si to ujasnili, já vezmu obraz a ty budeš hlídat,“ oznámí mi.

„Nemá to být hlavně moje akce, Clarku?“ On mě už ale neposlouchá a jde dovnitř. Rychle ho dohoním. Zaklapnou se za námi dveře. V kuchyni je frmol. Kuchaři a číšníci pobíhají ze strany na stranu a je tu hrozný hluk. Vyjdu vpřed s Clarkem po boku a snažím se nenarážet do lidí.

„Hej vy dva! Kdo jste? Co tu děláte? Vás já neznám,“ zavolá na nás někdo. Ztuhnu na místě. Párkrát zamrkám a s úsměvem se otočím. Před námi stojí malý obtloustlý pán s divně nasazenou čepicí.

„Ehm... my... ehm...“ zakoktá Clark.

„My jsme tu noví na výpomoc,“ ujmu se slova, než ze sebe Clark vysouká nějakou blbost.

„Na výpomoc?“ zvedne pán zmateně obočí.

„Ano,“ usměji se na něj, „Beck ti o tom jistě říkal.“

„Kdo je Beck?“ Ten pán vypadá teď zmateněji než předtím.

„Haha, to je vtipné. Všichni známe přece Becka. Haha,“ rozpačitě se zasmějí a modlím se ke všem bohům, v které nevěřím, aby to zabralo. Pán se podrbe na hlavě.

„No to je jedno. Pak mi to dovysvětlíte. Ted' vezměte tyhle tácy a běžte honem! Nemáme času nazbyt!“ řekne pán a podá nám tácy se sýrem a hrozny a popostrčí nás ke dveřím. Zvedneme na sebe s Clarkem nechápavě obočí. Otevřu loktem dveře a vejдемe dovnitř.

„Jsi nějak potichu. Co se stalo? Spolknul jsi snad jazyk, Clarku?“ popíchnu ho, když procházíme chodbou, o které nám říkal Profesor.

„Ticho, Swanová.“

Projdeme chodbou a dostaneme se do velikého sálu galerie plné obrazů a lidí. Naprázdno polknu. Na každém rohu jsou davy.

„Je už rozptýlení na cestě?“ řeknu skrz úsměv.

„Právě teď!“ zašeptá mi do ucha Mary. Trhnu hlavou a vidím, jak vstupují dovnitř s tácy se šampaňským. Upoutají na sebe pozornost snad všech pánů v místnosti. Ti se kolem nich slezou.

„Steve?“ zeptá se Clark, zatímco já koukám kolem a hledám obraz. Zablyští mi oči, když ho najdu úplně na konci.

„Máte jen pár sekund. Řeknu vám, až kamery vypnu.“ Z místa, kde jsou holky se ozývá smích. Holky se asi musí pořádně činit. Kouknu se na Mary a ta na mě kývne. Dojdeme nenápadně k obrazu.

„Ted'!“ zakřičí nám do ucha Steve. S Clarkem na sebe kývneme.

„Ty hlídej!“ řeknu mu.

„Swanová!“ protestuje, ale nakonec se otočí zády k obrazu. Sundám opatrně ze zdi malý obraz loďky.

„Tu kopii prosím,“ zavelím. Clark mi ji ihned podá a já ji pověším na místo pravého obrazu.

„Pohněte si! Pánové začínají být hmataví!“ křikne mi do ucha Joy.

„Už jen deset sekund!“ zahučí Steve. Podám Clarkovi obraz. Bezpečně ho uschová pod zástěru a já si oddychnu. Tu těžší část máme za sebou.

„Máme to!“ řeknu vítězně do sluchátka.

Stačí mi jediný pohled na Clarka. Kývneme na sebe a vyjdeme nenápadně z místnosti. Pánové jsou stále unešení z Mary a Joy, takže nám nic nebrání. Propleteme se kuchyní a vyjdeme z galerie ven. Po očku se na sebe podíváme a snad poprvé, za tu dobu co se známe, se na sebe usmějeme.

Za pár minut před námi zastaví stará Volkswagen dodávka. Z okýnka se na mě usměje Moon. Kývnu na ni a vlezu si dovnitř. Cestou nalodíme Joy s Mary a Stevem. Moon pustí rádio a autem se prožene zpěvný hlas Stevie Nicks.

Slunce před námi zapadá. Na tvářích máme blažené úsměvy a kýváme hlavou do rytmu písničky. Šáhnu do kapsy a vytáhnu telefon.

„Profesore, akce Swanová a Clark proběhla úspěšně,“ oznámím hrdě do telefonu.

„Opravdu?“ promluví ke mně cizí hlas, „to si nemyslím, Ptáčátka.“

Autoři tohoto čísla časopisu:

Za žáky:

Jakub Špaček

Elen Zuková

Filip Karas

Jana Červenková

Jiří Červenka

Sabina Cílová

Rozálie Kunstová

Tatiana Litvinenka

Za učitele:

Monika Šálková

Anna Švadláková

Žaneta Koutová

Veronika Brejchová

Marie Tomsová